

## Rózsa Imre És Rózsa Imréné



Ez a kép Szolnokon készült, 1941-ben a húgomról és a férjéről: Rózsa Imre és Rózsa Imréné. Akkor fiatalok voltak, a húgom huszonhat éves volt, a férje lehetett harminc éves. Emlékszem az esküvőjükre, ilyen zsidó esküvő volt, 1941-ben esküdtek. A húgom, Jolán tanítónőképzőt végzett Miskolcon. Pontosan nem tudom megmondani a dátumot. A négy polgári elvégzése után öt évig járt a tanítónőképzőbe. Rózsa Imre volt a húgom férje. Imre nem volt eredetileg szolnoki, de ide nősült. Zsidó volt, 1910-ben született. Kereskedő volt, a háború előtt nem volt saját üzlete,

alkalmazásban volt. A húgom nem dolgozott. Tanítónő volt, de nem ment állásba. A húgom egész életében Szolnokon maradt, háztartásbeli volt. Nem dolgozott, mert a sógorom azt mondta, hogy nem kell. Azt mondta, nincs gyerek, miért kellene dolgozni, kire hagyják, ha keresnek? Így kényelmesebb volt, a húgom főzött, nem kellett vendéglői kosztot enni meg minden. Ő elvégezte a házi munkát, meg kertészkedett egy kicsit. A húgoméknak saját házuk volt, lakbért nem fizettek. Éppen elég kiadásuk volt, mert egy családi házuk volt, aztán a felét eladták, a felében laktak. A húgom férje, Imre nem tartotta a kóserságot, mert mikor hazajött a munkaszolgálatból, teljesen egyedül maradt. Volt testvére, a testvérének voltak gyerekei, senki nem jött haza, és azt mondta: semmilyen Isten nincs! A testvérének például karon ülő csecsemője volt, egy kislány. Azzal együtt megölték. Az ő szeme láttára falhoz vágták először a gyereket, aztán a szülőt meg a gázba vitték. Az én sógorom azt mondta, hogy ő teljesen egyedül maradt. Szerencse, hogy a felesége megmaradt, de senki, senki! Előtte Mosonmagyaróváron laktak. Senki nem maradt. Azt mondta, ő nem hisz! Sok zsidó van így, azt mondja, ha Isten volna, ezt nem engedte volna. Persze erről lehetne vitatkozni, mert az Isten nem jött le, az emberek voltak gonoszak. A húgom azért megcsinálta a baromfit úgy, ahogy kell, de a sógorom azt mondta, nem kell vele dolgozni, ő megeszik mindent, nem törődik a vallással soha többet. Mondjuk, a háború előtt sem volt túlzottan vallásos, de hát hozzánk nőült. Persze mi nem hagytuk, csak oda temettük a zsidó temetőbe. Most már ő meghalt, az akarata nem érvényesül. A húgomat akkor hoztam fel Pestre a Szeretetkórházba, amikor beteg lett. [Budapesten a MAZSIHISZ működteti a zsidó kórházat. -- A szerk.] A húgom 1998-ban halt meg, aztán hazaszállítottam a férje mellé, mert a férje tizenöt évvel előbb halt meg, mellé van temetve.